

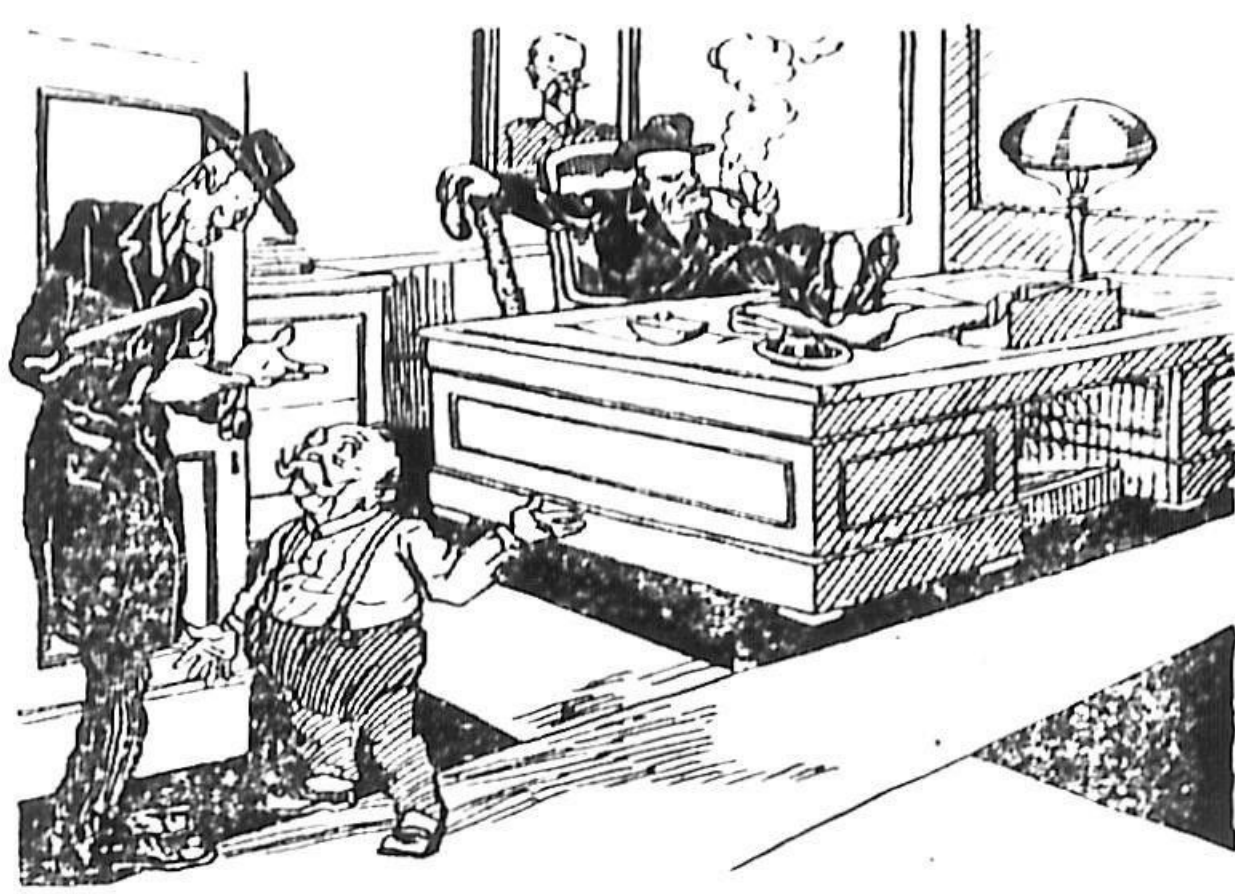
Volley & Co. 21. 3. 1924

Abona duc 1., 10. in 20. vsakega meseca Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favotti 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdajatelj in odgov. urednik France Podbersič Cena oglaševanja: 1 milimeter visočine s širini vsakega stolpa L. - 80, za trgovske reklame, Bančna obveščila, poslana, osmrtnice vsake vrste, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. - Celoletna naročnina 15 L. - Za mozemstvo 22.50 L.

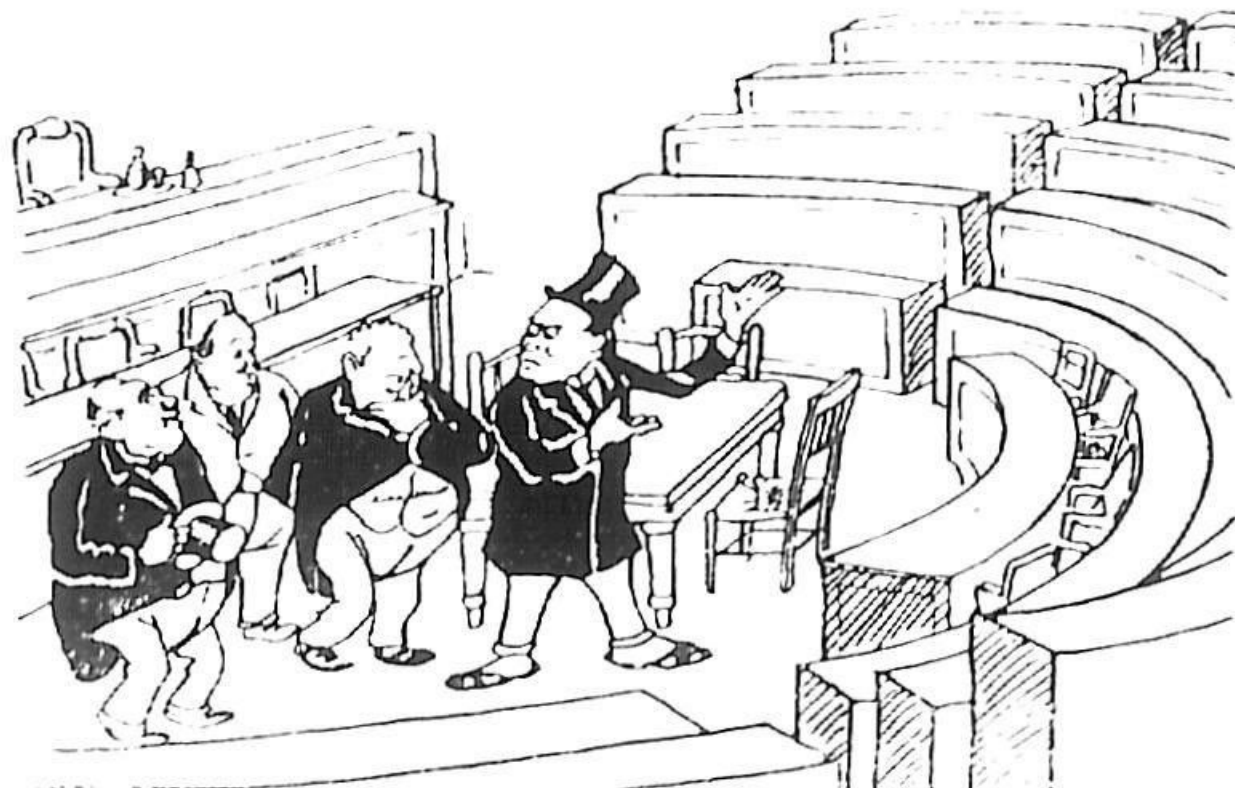
Leto III. GORICA, dne 20. marca 1924 51. 9.

Volitve res so spaka - vsem delajo skrbi...

To težko ni doseči,
Benito dé nato,
zdaj prazna je dvorana,
podajmo brž se v njo.

Odložil svojo pipo,
na pot se je podal,
in kmalu v parlamentu
je z drugimi obstal.

Obljubljeno deželo
pokazal je tedaj:
»Izpolni vam se želja
preskromna tale vsaj.

Se enkrat v parlamentu
srec se vam topi,
če hoče kdo, saj lahko
še žvižga, govori.«

Ne vemo če je takrat
kateri omedlel...

To vemo, da časti te
nihče ni bil vesel.

Čuk.

Volitve res so spaka,
vsem delajo skrbi,
lisjakom starim spati
ne dajo vse noči.

Bo sreča še jim mika,
če njih bo parlament,
to mačje solze niso,
to skrb je, salament.

Kar trgalo je hlače
kdaj tankaj po klopih,
vsi kislih so obrazov,
se praskajo v laséh.

Tam je Giolitti stari,
in zraven drugi kdo;
tako jih potolaži:
»Korajža, dobro bo.«

»Jaz stopil bom k Benitu,
napravim mu poklon,
nam dal bo dobra mesta,
tako za božji lon.«

Poslušajo starine,
solze se jim oči,
Giolitti res je moder,
se to jim dobro zdi.

Giolitti pa obleče,
svoj najnovejši frak,
da bi ga kdo zapodil,
bi moral biti vrag.

Požuri se v predsobo,
me takoj pove,
takoj priteče sluga
in vrata mu odpre.

Ga sprejme Mušolini:
»Tako... tako... tako...
Vi imate bolečine?
Ze kmalu boljše bo.«

Giolitti pa zavzdihne,
tako spregovori:
»Vi radi v parlamentu,
še enkrat bili bi.«

Gorica, 20. marca 1924.

Kaj novega? No, kaj novega? Volitve bodemo imeli! Volitve v rimski parlament. Kandidatov je toliko, kolikor ščurkov v starinski hiši. Vse upije, kriči, se pridruša, objublja in rita. Velik tingel-tangel bodo te volitve. Fašisti dobe večino. Za večino se sploh ne bije nikak boj. Boj se bije za manjšino. Ali ni to komedija? Ni-li to narobe svet? Okoli polne sklede mukaronov bodo sedeli fašisti. Kar pade z njihovih polnih ust, dobe vse ostale stranke. Volilni boj se prav za prav bije za paberke, za odpadke. «Lušno» je gledati, kako se nekdanj mogočni Giolitti, Facta, Turati in drugi lovč za odpadke s fašistovske mize ter nastavljajo usta, da bi kaj vanje ujeli. Kako se čusi spreminjajo.

Kako je pa na slovenski stran? Ej, izvrstno je! Vsi bomo šli voliti, prav do zadnjega moža! Volili bomo Wilsona, ki je naš Wilson; Besednjaka, ki je velik čukulon; Stangerja, ker je dolg kot glista ker ulovi najprvi kaj s listovske mize; volili bomo malega in suhega Brajšo brez mustac (čeravno ga vsi slikajo z elegantnimi brkami), da mu zraste dolga brada in trebuh širok, kajti le če telesno močan, bo znal dajati bunke z manganellom na vse one, ki bi hoteli omadeževati slovensko kri; volili bomo Podgornika, da nam ustvari krasne vinske gorice ob vzožju naše politične Kalvarije, da ga bomo pili, srkali in nazdravljali: Viva il Sofomontagnar! Volili bomo nadalje Biteznička, kateremu pa nikakor ne privoščimo, da bi ploh vlekel, ampak, da bi grmel v rimskem parlamentu prav tako, kakor je grmel na Telovadnem trgu v Gorici, ko smo dvignili roke k — čudni prisegi.

Da, naše može bomo volili kol stoji na koncu vsakega očenaša — amen.

Hm, pametni smo postali, pametni. In to se imamo za hvaliti edino le — Mussoliniju. In za to sta šla tudi naša dva voditelja v Rim, da se mu za dobljeno pamet iskreno zahvalite. Še pred dobrim mesecem smo se Slovenci obkladali s krasnimi priimki: Slep par, bančni vampir, ljudska pijavka, trinog, hinavec, farizej in smo se pošiljali k spovedi celo na Sv. Višarje, ter smo imeli toliko d... na sebi, da je bilo treba zidarske žlice, da smo se očistili. »Edinost«, »Novice« in »Istarska riječ« na eni strani, »Mali List«, »Goriška Straža«, in »Istra« na drugi strani — v sredi pa »Čuk na palci«. To je bil boj!

Sedaj je vse to ponehalo. Musolini je z razpisom volitev zašlikal strupeno »goflo« vsem slovenskim narodnim delavcem ter jih s tem spravil k čisti in zdravi pameti in k treznemu mišljenju. Če bi Musolinija ne bilo, bi morali še danes piti slovensko časnikarsko gnojnico, »uffov« in »slepar-

jev« bi bile polne kolone. In kdo bi pri tem »profitiral«? Slovenska politika že ne.

Sedaj pa prihaja »Čuk« z manganellom v roki in Vas vpraša, o slovenski voditelji-rodoljubi: Kaj je bilo res treba Mussolinija, da vas je sku-paj spravil in da vam je zamašil usta, da se več ne prekljate? Ali bo ta »gofla« zašita za vedno, ali samo za časa volitev? — Jaz »Čuk na palci« zahtevam, da bodi ta »gofla« zašita za vedno! Neha naj preptr, neha naj zdražba na slovenski strani. Pobratite se, Wilson — Besednjak, Stanger — Brajša, Podgornik — Bitezniček, in slovensko ljudstvo bo šlo z Vami in za Vami, na čelu mu Čuk na palci.

Gregorjeve naramnice.

(Humoreska.)

Ivan in Gregor sta prišla h krati v mesto in šla oba v en hotel. Majhen hotel, a na dobrem glasu. Ko sta v jutro vlekla svoje hlače, pravi Ivan Gregorju:

»Za sto zlodjev, kakšne naramnice pa imaš? Saj si v nevarnosti, da sredi ceste hlače izgubiš. Te naramnice so — ostudne!«

Gregor si ogleda svoje naramnice. Da te so bile ognjusne.

»Dragi Ivan,« pravi nato, to drži, kar ti praviš. Naramnice so ostudne. In to mi ni niti na um padlo. Do sedaj sem jih oprtal in razprtal, ter nikdar podrobneje opazoval. Prav imaš — ognjusne so!

»Počakaj par minut,« odvrne Ivan, »jaz ti prinesem par novih naramnic.«

Ivan je odšel in se kmalu povrnil. S seboj je prinesel par novih naramnic. Naramnice iz črne svile in s zlatom okovane. Gregor se je zahvalil za krasen dar. Nato jih je zapel na hlače, oprtal in se oblekel. In ker je bilo okno odprto, je spustil stare naramnice skozi okno. Padle so na ulico.

Ivan in Gregor sta bila ravno napravljena in sta se hoteli podati v spodnje prostore k zajuterku, ko je potrkala in vstopila mlada sobarica. V rokah je držala Gregorjeve naramnice in dejala:

»Je-li spustil kdo izmed gospodov te naramnice na ulico? Jaz sem jih ravnokar videla pasti.«

Ivan je v tem trenutku čistil svoje naočnike in se ni pustil motiti pri tem poslu. Ko jih je nataknil, je dejal sobarici z resnim glasom:

»Gospodična, verjemite mi, da ne razumem, kaj pripovedujete že pol ure. Naramnice spustiti skozi okno na cesto?! Kako se more naramnice spustiti na ulico? Kaj vendar želite? Vi prihajate k nama z neko obtožbo! Naramnice! Pokažite! In še kakšne ognjusne naramnice ste prinesli. Ali nimate boljših? Gregor odpi tvoj telovnik — samo zgornje knofe... pokaži tej dražestni gospodični, da imaš naramnice. In poglejte tu

Kje je žena?

Lep pomladanski dan. Skozi gozd pelje cesta, vije se med drevesi in grmovjem. Konj peketa, kolca veselo drdrajo po peščenici poti. Naenkrat se konj zdrzne, razpre oči in ustavi korak. Noče dalje. Voznik je prestrašen in gleda, kaj se je zgodilo. Kaj je preplašilo konja? Voznik tega ne more ugotoviti. Čuk trdi, da je gotovo skrita v grmovju kakšna grda ženska, katere se je konj tako zelo ustrašil. Le preiščite goščavo. Če dobite ženo, pošljite jo Čuku. Če priložite še pet lir, dobite po pošti krasno knjigo Jos. Jurčiča, katera obsega sledeče prelepe povesti: Jurij Kobila, — Tihotapec, — Vrban Smukova ženitev, — Kloštrški žolnir, — Grad Rojinje, — Golida, — Knjiga ne obsega nič manj nego 288 strani. Poslužite se lepe prilike, kdor bi pa hotel Čukov koledar za 2 liri, ga topot lahko še dobi.

sem na moj trebuh... ali nimam tudi jaz naramnice. Naramnice iz črne svile in s zlatom okovane. In midva naj bi take... take ognjusne naramnice izgubila? Pokličite vratarja takoj! Idite!«

Uboga deklina je izginila vsa prestrašena in blede in vratar je prisopihal vdanostno v sobo. Ivan je imel že palico in klobuk v roki, a je vse to odložil in silil začudenega vratarja, da sede. Letá se je branil, a Gregor mu je brcnil stol pod hrbet in Ivan ga je potisnil nanj.

»Tu pri vas se dogajajo zelo interesantne stvari. Sinoči sva dospela na priporočilo nekega dobrega prijatelja k vam, misleč, da je hotel res kaj prida. Najela sva sobo, malo povečerjala, nato legla spat, izvrstno sanjala in se sedajle, kot po navadi, oblekla. Ko sva bila gotova, se pa pritepa mlada deklica v najino sobo, ter prične svojo uvodno ljubavno pesem s tem, da drži bogve od koga, par umazanih, rastrganih, ognjusnih naramnic in pravi:

»Je morda izmed gospodov spustil svoje naramnice skozi okno na ulico? Jaz sem jih ravnokar videla pasti!«

»Gospod vratar, jaz delam že pet let. Sedemnajst slik sem imel že na razstavi. Slikar sem in to je moj prijatelj. Kako si predrzne kdo priti tu sem in reči: »Je-li kdo izmed gospodov pustil pasti te-le naramnice na ulico?«

Vratar se je dvignil, a Ivan ga je potisnil nazaj na stol. Vratar je zajčal:

»To je obžalovanja vredna pomota; prosim gospoda, ti-sočkrat odpuščenja.«

»O kajpada! Najprej se na-

ju obdolži, česar se ne da dokazati in potem naj midva kar tebi nič meni nič odpuštiva. Midva niti od dalec ne misliva na to. Gregor, pokaži gospodu, da imaš naramnice. Odpu-telovnik, samo zgornje knofe. In vidite tu — imam tudi jaz naramnice ali ne! Iz črne svile in zlatim okovom. Ne, moj dragi! To gre predačel! Pošljite najin račun, nesite prtljago v vežo in poskrbite nama ayto. Midva greva!«

Preplašen in do skrajnosti ponizhan je zrl vratar za njima in vsak hip je hotel izbruhniti »opršite«, toda Ivan je zamahnil z roko in dejal: »Pustite to, stvar je rešena.«

Obžalovanja vredni vratar je skomignil z ramami in odnesel v vsaki roki po en kovček v pritličje. Gregor pa je zmagoslavno zrl za njim.

»Ta bi bila lepa, da bi dopuščala, take razžalitve.«

Auto je dospel. Ivan in Gregor sta se odpeljala v Grand-hotel in najela sobo v tretjem nadstropju. Lep dan je bil in solnce je sijalo v sobo. Ivan pravi: »Hočeš, da napraviva partijo »kenigrufen« v dveh?« Gregor je pokimal. Ivan je pričel mešati karte, ko je nekdo potrkal. Nataknil vstopni in odda gospodoma paket. Gregor seže po njem in ga odpre. Njegove stare naramnice. Na njih je bil pripet listek z napisom:

»Tu Vam pošiljam vse ognjusne naramnice. Ker je na njih Vaše ime, sem tedaj prepričan, da so Vaše.

Z odličnim spoštovanjem
Franc Kroutil, vratar.

»Ta je pa lepa,« se je zasmjal Gregor. Nataknil je obdel in ker je bilo okno odprto, spustil Gregor ognjusne naramnice na cesto. Pričela sta

igrati, ko je vdrugič nekdo potrkal. V sobo je vstopila sobarica in držala v roki — Gregorjeve naramnice.

«Je-li morda kdo izmed gospodov spustil na ulico svoje naramnice? Pravkar je zapiral v drugem nadstropju okno dvorní svetnik, in so mu padle na roko.»

Ivan je zagnal karte na mizo in do skrajnosti užaljen zakričal:

«Gregor — odpni telovnik, samo zgornje knofe in pokaži gospodični, da imaš naramnice. In vidite tukaj, nimam li tudi jaz naramnice — iz črne svile in zlatim okovom ... in Vi se predrznete naju na tako nesramen način žaliti. Pokličite gospodarja, takoj! Poskrbite nama avto, midva odrineva. Marš!»

Sobarica je vsa prebledela in prestrašena spustila naramnice na tla in pobegnila iz sobe. Gregor pa je pograbil ognjusne naramnice in jih spustil skozi okno.

In stare ognjusne naramnice so padle skozi duhteči pomladanski zrak mirno in lahko na velik in krasen klobuk lepe gospodične, ki se je izprehajala pred Grand-hotelom. Imela je sestanek s svojim ljubimcem. Čutila je pač, da je moralo nekaj pasti na njen klobuk, a ker ni nič videla in nič čutila, se v svoji deklíski radosti in zamišljenosti ni več dalje brigala. Kmalu nato je došel njen zaželjenec. Vsa je rudela veselja.

«Kako je danes krasno vreme», pravi ona.

«Da, zelo lepo!»

Ko sta šla kakih sto korakov dalje, je opazil na njenem klobuku stare, umazane naramnice. Takoj se je ustavil in dejal:

«Kaj imaš pa na svojem klobuku?»

«To je vendar moj pomladanski klobuk!»

«Tako, zelo krasen klobuk s temi okraski», in pomolil ji je pod nos. Gregorjeve naramnice. Oba sta obstala in obeh je rudečica oblila.

«To je pa jako interesantno», je dejal resno on.

«Mar jih nisi videla, ko si vstala in nadela klobuk na glavo?»

ŠPIKA M.

To in ono.

Majestetična konkurenca. Ako pridejo diletantje igrati ali peti v mesto, se pristni igralci in izvežbaní pevci noračujejo in najostreje kritikujejo. To seveda radi konkurenca. A dokler je konkurenca le med nižjimi sloji, ni še tako zlo. Če pa prihaja konkurenca »von oben herunter«, »dal alto in basso«, kakor na parniku »Duiilo«, kjer je nedavno španska kraljica moztvu kuplete pela, je pa to drugih par rokovíc. Glas ima prilično kakor gospodične pevke v Trg. domu v Gorici.

Golažev duh. Nedavno je prišel tudi na Dunaj siromak iz Amerike, ki so ga nazivali: *kralj jekla*. Študirati je šel ta prosjak, večkratni milijonski siromak, nemško industrijo kanonov, pušk in druge igračke. Po celem mestu je zadišalo po milijonih dolarjev, tako, da si je vse mestno prebivalstvo prste lizalo. Rešilne postaje so tudi nekaj prstov obvezale, ker so bili celo vgriznjeni in so dišali samo po golažu.

Tutankamen. Ako človeški rod ne istakne vsaki mesec kake novosti, je tako poparjen kakor lenuhov želodec. In odkar so starega Faraona na solnce prinesli, je ves svet po konci. *Tutankamen* je povsod na dnevnem redu. V Egiptu bodo v vsih mestih glavne trge imenovali *Tutankamen*. Na francoskem študirajo nov ples *Tutankamen*. Amerika izdeluje velikanski drenauth *Tutankamen*. Na Španskem bodo krstili areno v *Tutankamen*. Na Dunaju se snuje izobraževalno društvo *Tutankamen*. Gotovo vrsto morskih rib, bodo imenovali *Tutankamen*. V pretresu je pri nas, če bi ne bilo dobro imenovati naše šole *Tutankamen*. Kdor bo prvi odlikovan leta 1925 bo nosil ime prince *Tutankamen*. In kakor bodo prekrstili Nabrežino s svoj kamnolom v *Tutankamen*, se v hotelih študira nova pečenka *Tutankamen*. Knji garnje in papirnice zalagajo razglednice *Tutankamen*. Na univerzah bodo imenovali največje učenjake *Tutankamen* in največji tepec bo tudi *Tutankamen*.

Ilerski ferlešerji na ibogah!

Fantje, kokr ste vidl, so se nam ferlešerske iboge u nedele dobr abnesle. — Dns vas čem naučt spit niki nouga.

Narprav bom, kokr ste že u nedela vidl, komandiran — pozr — Vsak mora abstat na mist kokr b'ga s evekam prbiu in me gledat, kokr b' biu jest Boh. A ste me raz'mel fantje? — Čez neki cajtu vam bom kamandirau: — Nastup u rid! Tkat se morte pastavn u rihntga, hitr kokr b' vas čebelo pikalo. Ta volk sem-lé, ta mal' pa sem-lé. Al ste me razmel, fantje? — Čez niki cajtu vam bom kamandirau: Disna glid! — Ko tile beside z. čem, mora vse naenkra na disna paglidat in stat, kokr b' vas sploh na blu na ksreirs plac. Al st' me dobr razmel, fantje?

Nu, zdile so pa mal adpačite, da baste pol vse ložje dilal.

Takule fantje, zdile pa pozr! ... Mir! ... Dobr ste ja spelal, fantje. Tacga ferlešerja n'bo kmal za dobt; d' b' tku u takt naridu kokr vi.

Zdile pa nastop u rid! Nu! Jože, stop en mal b' l hitr; kak hodš kit kekšna bolana kura. — Lih tok vm prenaša noge, keč mačka mlade. In drži se vam; pa tud kokr Boštjan, k' so ga s fičafajam šicali. — Zdile, fantje — disna se rauhajl — Nu, Jože, že spit m' ga kidaš. A mislš stopt u rihntga al ne. — Tone, tok sun'ga že enkrat u laktirno, d' ga u hadič uzeu.

Zdile fantje pa spit — pozr! — Jože, a t'nisem prejle prau, da moraš, ko bom kamandirau spit pozr, zaabrnt glava na prej, kokr b'te s fičafajam a strelu. — Ampak te rečm Jože; kab' tebe na blo zraun, ba b' l naš ferlešerji z' ana cifra napri.

Fantje, kodr vam bom kamandirau — razhut! — bo šla cila rihntga narazn, no se po mešata aden z drugm. — Razhut!

S tabo, Jože, pa je ris velk križ. Tko se sme ves čas družou, kt b'te raun kr rezali.

Fičafaj!

ZAŽVIŽGAJTE SE ENKRAT!

Vozeč se na železnici, opominja oče svojega sinčka, naj se nikar ne naslanja skozi okno, sicer mu veter še klobuk odnese. Ker pa poredni deček le noče ubogati, potegne mu oče skrivaj klobuk raz glave in ga drži za seboj ter vzklikne:

«No sedaj je pa šel klobuk! Sinček silno joka. Čez nekoliko časa pravi oče: »Kar molči, ti pa jaz klobuk nazaj pokličem. Le pazi, kaular zažvižgam, pride nazaj.«

Oče zažvižga in posadi hitro sinčku klobuk na glavo rekoč:

«Zdaj ga pa spet imaš! Nato se začne oče pogovarjati z drugimi potniki; sinček pa vrže klobuk skozi okno in reče: »No oče, zdaj pa zažvižgajte še onkrat!»

V GOSTILNI.

Gost (že precej vinjen): Ali meni se zdi, da sem imel palico s soboj!

Krčmar: O, to ima vaša žena, ki vas čaka pred vežo.

RAZBURJEN.

Zdravnik: Vurovati se morate vedno, da se ne razburite.

Bolnik: Ali še kaj družega, gospod zdravnik?

Zdravnik: Piti smete samo vodo.

Bolnik: To mi je pa nemogoče, že misel na to me razburja.

OTROCI.

Pepca: »Janko, pojdiva se igrati ata in mano!»

Janko: »Saj res, samo da me ne boš preveč tepla.«

OBA VESELA.

«Kako živiš s svojo novoporočno ženico?» vpraša prijatelj prijatelja. »Prav dobro!« odgovori prijatelj. »Ona meče name lonce, sklede, ponve, in kar ji pride pod roke«. Če me zadene, veseli se ona, če ne, veselim se jaz in tako sva oba vesela.

POZNA GLASBO.

Gospa Navinšek: »Kaj je bilo to, kar ste ravno igrali na klavirju?«

Pianist: »Improvizacija, milostljiva gospa.«

Gospa: »Ah, da; na meni tak ko priljubljenih kompozicij.«

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

«To je pa sitno,» povzame Konfuzelj. »Bog ve, ali bom pa tudi mogel opraviti jutri tako, kakor bi rad. Plačati sem namreč hotel eno sv. mašo za ranjkega strica Marka, pa tako, da bi se ista maševala v tej cerkvi, in sicer precej jutri zjutraj ob osmih.»

«Ako ne želite drugéga, opravite to lahko pri meni,» odgovori mu mož, čegar pogled ni bil posebno prikupljiv.

«Dobro, dobiti,» pravi Konfuzelj, »vi ste gotovo cerkovnik, kaj ne?«

Mož mu pritrdi.

«Se mi je zdelo. Koliko pa stane pri vas ena tihá sv. maša?»

«Veste, gospod! Ako bi vi hoteli počakati, da se bi ista maša opravila kadarkoli in kjerkoli, potem bi plačali samo dve liri; ker pa želite, da se bo maševala prav jutri in ravno v tej cerkvi, tedaj morate dati dvíj-

set lir, zakaj oni duhovniki, ki mašujejo tukaj, so z mašami tako preobloženi, da niti ne morejo vseh opraviti, ampak morajo jih radi tega naročevati po drugih cerkvah in pri drugih duhovnikih,» pripoveduje mu »cerkovnik« z meštarsko zgovornostjo in z vedno bolj bliskavim očesom.

«Naj bo, kar sem obljubil, moram tudi izvršiti, da ne bo pregrehe,» vzdihne Konfuzelj in odštere zahtevani denar.

«Cerkovnik» vzame nato iz žepa bilježnico in si zapiše vse natanko, kakor mu je bil Konfuzelj naročil glede maše. Celo potrdilo mu je napravil, da je res plačal in koliko je dal.

In Konfuzlju je prijazen mož tako ugajal, da mu vrže kar celo liro na pitnino.

Nato se odpravi iskat si prenočišča, kar pa ni bilo težko delo, kati kmalu je našel nek nemški hotel in si najel v njem primerno sobo.

Naslednjega jutra vstane že ob petih. Kdo pa bo izgubljal v tujih krajih dragoceni čas po pernicah!

Po zajuterku se je šel sprehajati po

mestnih ulicah in po trgu sv. Marka. Točno četrí pred osmo jo zavije v cerkev, da se udeleži naročene sv. maše.

Toda maše so se vstile čuga za drugo in ob osmi ni sta se pričeli; kar dve hkratu, tako la ni vedel ubogi Konfuzelj, katera velja prav za prav njegovemu naročilu. Kaditoga je vstal takoj ko sta minuli in poprosil enega izmed dotičnih mivnkov, naj mu pove, pri katerem oltarju se je maševalo za njegovega ranjkega strica.

Ali dotični duhovnik ni vedel ničesar, vsak je trdil, da o kakem Marku Konfuzlju ni niti slišal niti dar.

Konfuzelj je pa le trdil, da je plačal in plačal; opisoval jim je tudi »cerkovnika«, kateremu je bil denar izročil itd. Šele ko so mu pokazali in predstavili vse cerkvene strežnike od prvega do zadnjega, so ga prepričali, da je napravil zopet novo budalost s tem, da je enemu izmed beneških potepuhov pomogel do mastne »dnine«.

«Kaj pa sedaj?» vzdihne kislega obraza.

«Ne vemo», odgovoré prijazni gospodje. »Ako ste res plačali, dolžnost ste izpolnili, in ako ne morete založiti drugega denarja, velja toliko, kakor da bi se bilo maševalo.»

«Ne tega pa nočem», vskhkne Konfuzelj, »toliko že se imam, da lahko plačam še enkrat.«

In plačal je še enkrat, a ne dvajset lir, kakor prejšnji večer, niti na pitnino ni bilo treba dajati in maša se je opravila naslednjega dne ob šestih uri, kakor je bil naročil.

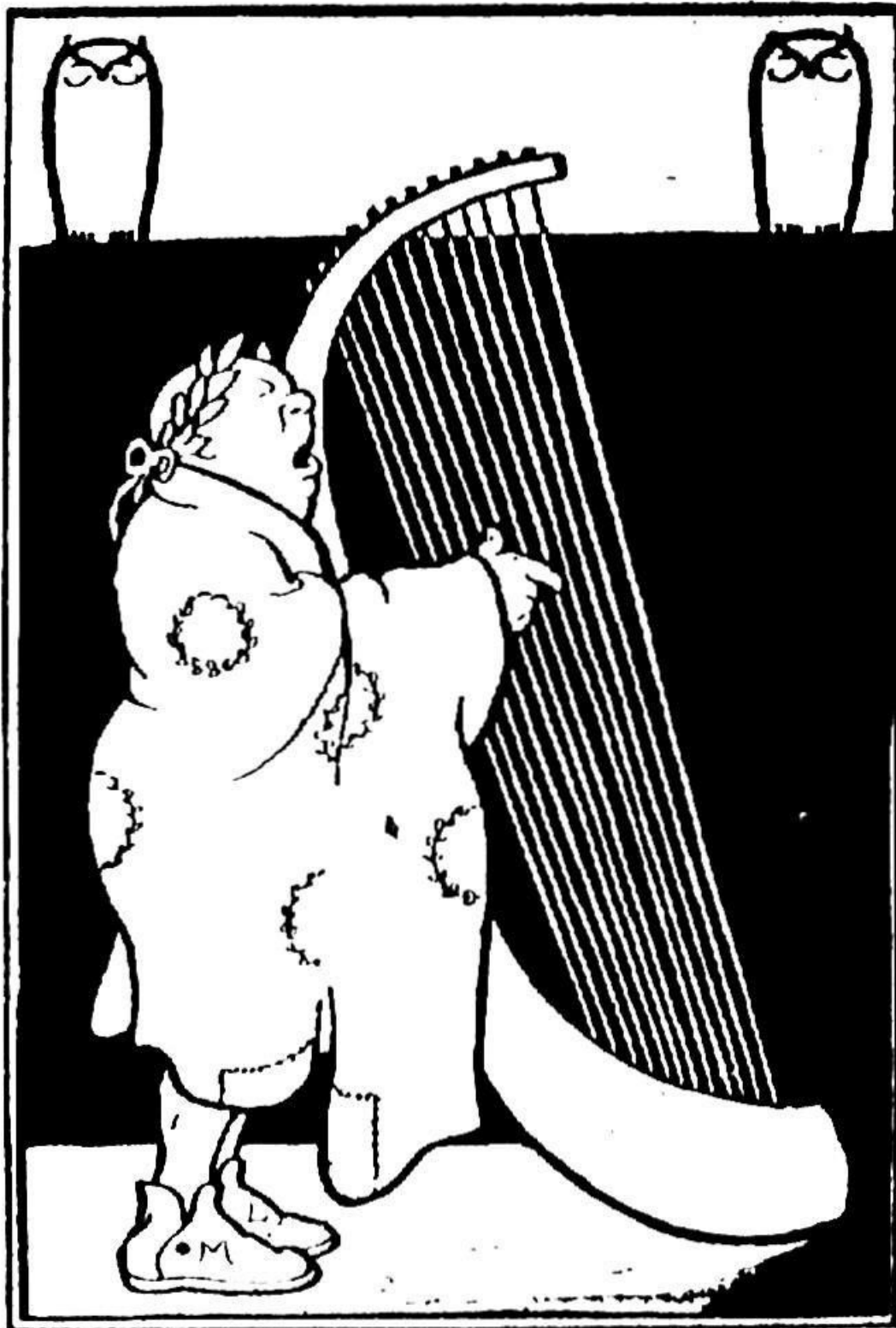
Odšteví denar se pobera iz cerkve mimraje: »Ne bi je plačal še enkrat, ne, gotovo ne, ako bi me ne tako preganjala smola vsi pot. Bog daj, da bi to kaj pomagalo in da bi se vsaj srečno vrnil domov, če sem že tako nesrečno došel semkaj.»

Ni še zavil mimo kraljeve palače, kar ga nekdo potrka po ramí, rekoč: »Konfuzelj, ali si ti?«

Konfuzelj se ozre in vглеda nekdanjega prijatelja Vikča, s katerim sta služila skupaj pri vojaki.

Vikč je bil vesel dečko in še vedno fant. Služil je na nekem tržaškem parniku, ki vozi v Benetke, kot strojevodja.

SRPENIŠKA

BRALNO DRUŠTVO

»STOLA«

Napev pesmi:

Giovinezza, giovinezza...

I.

Težke čase ima društvo
»Stola«, polomljen na vse kraje.
Če na desno ga podpremo,
se na drugo stran zamaje.
Vendar to nas še ne straši,
le se bolj nam voljo jači.
Čim nevarnejša je sila,
tem močnejši je odpor.
Složno torej
vkup držimo,
vse za društvo naredimo,
v srcu vedno
up gojimo,
da bo prišel boljši čas.

II.

Ni zadosť, da nam oblasti
delajo vseh vrst težkoče;
takse, prošnje in pa »bolli«,
da je vstrajal nemogoče.
Zraven pa še domačini,
mesto da bi pomagali,

delajo nam težke dneve,
ker jim je napoti »Stola«.
To je mora,
ki odmora,
jim ne da že precej časa.
To bi bila, njih naslada
če bi se polomil »Stola«.

III.

To je pa še najbolj smešno,
da se čutijo zavedne
klerikalce, narodnjake,
a so »babe« častihlepne;
zraven so tud' nekateri,
k' so zeleni od zavisti,
in od društva, radi imeli,
vsak osebne bi koristi!
Ti bedaki,
poštenjaki,
ti zavedni
narodnjaki,
mirno več ne mor'jo spati,
ker skrbi jim dela »Stola«.

IV.

Složno glas zdaj povzdignimo,
krepko jim povejmo v lice,

tem ki delajo nam zgago,
in bojijo se resnice:
Da naš smoter je prosveta,
pa nedolžna tud' zabava
to je, in bo naše geslo,
dokler bo obstajal »Stola«.
A šalame,
te šalame,
ki za društvo jih vdobimo,
zase jih ne obdržimo,
jih prodamo,
društvu v prid

Nekaj o dedcih!

Ponosen dedec je na hlače
In na zavihane mustače;
Bahato pipico kadri:
Češ: glejte babe, kaj smo mi!

Kaj je pravzaprav dedec?
Dedec je silno domišljavo
bitje, ki nosi hlače!

Nič drugega vas ni kot sa-
ma baharija! Če le jezik iz-
tegnete, ne govorite drugega
kot o svojih »junaških činih«
in o »babah«. Včasih klatite
take, da je človeka sram, ki
vas poslušaja.

V občevarju z dekleti Vas
je sam med, a ko ste poročeni,
se šopirite s svojimi hlačami,
češ: »Kdo je gospodar v hiši?
Kdo nosi hlače?«

Če pa mislite, da nosite sa-
mo vi dedci hlače, se zelo mo-
tite!

Tudi me ženske nosimo ta
slavni del obleke, ki je pred-
met moškega ponosa.

Če vam me ženske pokaže-
mo naše, s čipkami in svileni-
mi trakovi okrašene hlače, se
pričnete tresti kot šiba na vo-
di in junaško srce vam skoči
v — brgeše!

O nas ste se izmislili najraz-
novrstnejše neslane dovtipe, v
katerih nastopate vi sami kot
junaki; črez nas zabavljate o
vsaki priliki. To pa zato, da bi
mislile me ženske, da smo vam
deveta briga. A nas ne spravi-
te tako kmalu v kožji rog!

O tem, da je ženska točka,
okoli katere se suče ves moški
svet, ve vendar dandanes vsa-
ka petnajstletna deklica, pa
akoravno stokrat zatrjujejo
nasprotno!

Pravite, da smo ženske »ča-
kolone«, kar pa ste vi samil
Če le zveste o ženski kakšno
malenkost, ki ni vredna, da bi
človek o njej govoril, letite ta-
koj skvantat k »Čuku«. »Čuk«

pa, — ne bodi len — razglasi
tako vsako pičico. Sicer pa
»Čuku« tega ne štejejo v zlo,
ker pač mora držati s svojim
spolom!

Zato vam pa svetujemo, da
raje složno živite z nami, ker
sami vidite, da se ne bojimo
prav nič vaših oguljenih in za-
flikanih brgeš!

Mica Kovačeva

SLAMNATA NEVESTA

Le poslušajte vse druge vasi;
kako praznovali smo pustne me dan,
plesali smo, rajali, v družbi in sami,
da zemlja se tresla je nam pod no-
gami.

Na pepelnico pa smo se ženi,
klobase smo jedli in vino tud' pil.
Nevesta ne vemo, od kje je doma
najrajši bi vzela vdovca mlad'ga
a tega že druga je vzela na piko,
zdaj toži, tolaži ni žalost veliko.

RAČUNSTVO.

Učitelj: »Če od kake stvari
jemljemo proč, je te stvari
potem vedno manj. Ali ste ra-
zumeli, otroci?«

Nekaj časa so otroci mol-
čali, potem se je oglasil Pav-
lek: »Toda, kako je to z dve-
ma koncema one palice? Če
odrežem oba konca, ostaneta
še vedno dva konca!«

DVA ČEVLJA.

Gost hotelskemu hlapcu:
»Vi ste deli pred moja vrata
en črn in en rjav čevlje.«

Hlapec: »To je čudno. To se
mi je namreč danes že v dru-
glič pripetilo.«

TO JE VPRAŠANJE.

Stric: »Kit more požreti, da
si je silno velik, samo male re-
bice, kot so na pr. sardine, ker
ima ozek požiralnik.«

Nečak: »Kako pa odpre-
škatle od sardin?«

ZVONITI ŽE...

Na cesti je kolesar povozil
pešca; ta je bil hud in je za-
vpil nanj: »Ali ne znate zvoniti?«

»Zvoniti že, ali voziti ne
znam.«

DOMAČ JE.

Paznik (novemu kaznjencu,
ki ga pelje v ječo): »Pazite, tu
pride stopnica.«

Kaznjenc: »Gospod paz-
nik, to stopnico sem jaz prej
poznal, nego ste bili Vi na
svetu.«

Vsaki krat, kadar sta prišla s Kon-
fuzjem na orožne vaje, sta si bila
neločljiva tovariša in marsikatero ve-
selo urico sta preživela skupaj.

Ni torej čuda, da sta bila drug
drugega zelo vesela, pa kaj ne, saj
se nista videla že celih devet let; in
slednjič se pa še človek najde in sni-
de tam, kjer bi si najmanj mislil.

Vikča je le to jezilo, da je imel
samo tri ure časa, potem je moral
namreč oditi zopet na ladjo, da se
pripravi na odhod.

Najboljše, kar sta morala ukreniti
s Konfuzjem v tem kratkem času,
je bilo to, da sta šla v najbližjo
gostilnico na zajuterk in kozarec vi-
na, saj vsi vemo, da se človek pri
kozarcu vina najlepše in najboljše
pogovori.

Naročila sta si znanega in imeni-
tega beneškega rižota ter ga povžila
z največjo slastjo.

»Sicer pa je bil tudi okusen, vsa
čast«, trdi Konfuzelj še danes. No,
pa tudi črnina se jima ni ustavljala,
zakaj izpraznila sta je vsak dve bu-
teljki; toda kaj se hoče, to ni tako,
kakor bi si kdo mislil, pri pogovoru
mine čas kaj hitro, in tudi kozarci

se izpraznijo, ko človek niti ne ve
kedar. Tako se je zgodilo tudi Kon-
fuzlju in njegovemu prijatelju Vik-
ču.

Nakrat je pretekla tretja ura in
Vikč se je moral odpraviti.

Konfuzelj ga je spremlil do ladje.
Vino ga je bilo tako poživilo, da so
se mu zdele Benetke čedalje lepše in
ljudje prijetnejši. Obšli sta ga taka
navdušenost in tako dobra volja, da
se je kar čudil. »Sešaj vem, kaj
zmore jasno nebo italijansko«, je
zagotavljal Vikču, ki tudi ni bil rav-
no čmeren.

Prijatelja sta se poslovila nad vse
prisrčno in Konfuzelj je pričel nato
premišljevali, kaj naj počne.

»E, kaj bi človek gledal za dve tri
lire, lakomnost je grda strast, kar
čolnč si najmem«, vsikne sin se
prevozim nekaj ur po glavnem ka-
nalu; se vsaj lahko ustavim, kjer in
koder se bom hotel ter si kaj ogle-
dam; kdo bo vedno čepel po parni-
kih.«

Tako je tudi storil.
Najprvo se odpelje k cerkvi sv.
Benedikta, ki stoji na posebnem o-
toku.

To svetišče ga je zelo zanimalo,
zlasti onim vzhajanskim stolom pred
glavnim oltarjem, na katerih je iz-
rezljano veliko slik iz življenja ime-
novanega svetnika, se kar ni mogel
prečuditi.

Sel je tudi v zvonik, ki je sedaj
ko se je podrl om na trgu sv. Mar-
ka, največji in najlepši v Benetkah.
Prekrasni razgled po mestu in daleč
okrog po morju ga je kar zamaknil.

Ravno se je mislil podpisati na ve-
likem zvonu, kar začne nekaj skri-
pati in kašljati zgoraj v lunah, prav
tam pri skrajnem vrhu.

Konfuzelj se ozre in pogleda na-
vzgor ter hoče zaklehati »kdo« —
toda že pri tej besedi mu zastane
glas in sapa. Bliskoma je bil tako iz
sebe, da je odskočil in zatrepetal po
vseh udih. Svinčnik mu je padel iz
rok, celo usta je bil pozabil zapreti
in obstal je kakor okamenel iz lin
in s tramovja, na katerem vise zvo-
novi, pa se je počasi spuščala in ko-
bacala proti Konfuzlju strahovito
dolga, koščena postava v rujavo
karirani obleki in z neznansko de-
belo gorjačo v rokah.

Slednjič se spusti popolnoma in
skoči na tla ravno predenj.

»Lodolord Wi-Wilson«, krikne
daj Konfuzelj, »sam h... te je po-
nesel.«

»Ahau, jes, jes,« se namrdne kon-
fuzelj in dvigne svojo »umbrella pipe« nad
Konfuzlja ter ga oplazi po hrbtu, za-
kar da bi to bilo nekaj samo po se-
bi umrljega in nekaj takega, kar se
mora izvršiti brezpogojno.

I darec je imel na Konfuzlja tako
silen učinek, da se je njegovo telo v
trenotku izpremenilo v podobo vpra-
šaja.

Huda bolečina in jeza sta ga om-
mila, da je pozabil na nevarnost, v
kateri sta se nahajala nasprotno-
vredne silne visočine in nizke železne
ograje, ki obdaja tamošnji pod pod-
zvonovi in planil na Angleža kakor
tur.

Izvil mu je bil palico in jo zapil
preko ograje, da je priletela na stre-
do cerkvene strehe.

Nato se sprimeta z lordom in ob-
jameta kakor mačka.

(Dalje)

Tovarna laži.

prej do neskončnosti. Je namreč še neoženjen. Vi ne morete niti pojmiti, kakšne pisemca prejema od gospodičin. Boljši je, da ga ne ogovorite; on pričinja vsako vrsto »Ha!«

Soba št. 4. Rojstna soba jeznih očetov. V tej stroki se ne bojimo konkurence. Zlasti ljudski tipi so tu specialiteta... prima... primissima. Sprave se izvršujejo v sobi št. 69.

Soba št. 5. Naš specialist v neumljivih ženskah. Izdeluje nekaj izvanrednega, ker ima tudi on ženo. Njegove ženske so tako neumljive, da jih niti sam ne razume. Pri tem gospodu je že 50 pisark na stroju znorelo.

Soba št. 6. Tu se izdelujejo oficirski tipi od najsitnejšega poročnika pa do najbolj barbaričnega stotnika. Gospod je nepristranski, ker radi svojih krevljastih nog, ni bil vojak.

Soba št. 7. Opis človeka. Ta urednik je zmožen ubiti človeka na ulici, ki potem še 20 let živi in napravi iz njega največjega falota, čeprav je angel v podobi. Lopovstvo je njegova specialiteta.

Soba št. 8. Ta gospod zastuplja ljudi. Najmočnejšo naturo zastupa v petih minutah. Njegov izvanredni produkt je ta, da človeka v grobu s protistrupom oživi. Kadar pa hoče on zastupati koga na večno, tedaj ni pomoči. Mi smo ponosni nanj!

Soba št. 9. Naš opisovalec živali. On zbira vse stekle pse, ubegle konje, čotaste grile, piškujoče slavce, vremeprerokušoče žabe i. t. d. Prej je bil cirkuški ravnatelj, sedaj romanos pisec. Enakega človeka ne najdete v nobeni menazeriji.

Soba št. 10. Tu se opisuje polišstvo. Jako znanstveno delo za romane. Tudi kostumi za junake in junakinje se tu urezujejo. Prej smo imeli za to delo neko žensko, ki smo jo pa zapodili, ker je v svoji ženski zlehtnobi vse v stare cunje oblačila.

Sobe št. 11, 12, 13, 14. Naši dijalektiki. Izvanredni specialisti. Za tirolsko narečje imamo hrvata, za nemško narečje imamo indijanca, za ribniško kitajca, za slovensko italijana. Domači rojaki pišejo svoje narečje tako lepo, da ga nihče ne razume.

Soba št. 15. Ta gospod urednik ne more biti niti s zlatom preplačan. On sklada naslove za romane in naslove za poglavja. V Aprilu in Majniku vsacega leta smo v največjem obupu. Nahaja se namreč v tem času v zdravilišču svoje glave v mrzli vodi.

In tako je šlo naprej od sobe do sobe, ker sem se spoznal z različnimi fabrikanti romanov. Z gospo, ki zakon preloži mi, z gospodom nočnim tantom, z gospodom ubijalcem, z diplomatom požigov in drugimi imenitnimi gospodi odličnjaki. Naposled sva se vrnila v njegovo pisarno.

»No«, pravi on, »hočete sprejeti službo?« Jaz sem premišljal. »To je odvisno, h kateremu oddelku me boste prizdelili.«

Na praznik sv. Jožefa ob 8.³⁰ zvečer vsi v „Trgovski Dom“ k VODOPIVČEVEMU VEČERU.

Ali poznate našega ljubega Vinkota? Če ga ne poznate, pogledajte ga dobro na zraven natisnjeni sliki.

Ali so vam znane njegove ljubke pesmi? Če vam niso znane, pridite na praznik sv. Jožefa v »Trg. Dom«, kjer bo »Goriško pevsko in glasbeno društvo« pelo samo njegove pesmi. Naš ljubi Vinko je ljudski pesnik, njegove pesmi človekovo dušo razigrata in spravljajo zemljana v kraljestvo božanske muze. In številni zbor, ki bo pel? Saj ga menda že poznate! — Vodja g. Komel, klavir g. čna E. Mozetič, solist slavček g. Pepl Bratuž — same znane in priljubljene osebe. Čuk se je našega ljubega Vinkota spomnil že v svoji drugi številki, kjer ga je ovekovečil z znano sliko in pesmijo »Žabe«. Počastimo torej z obilno udeležbo VODOPIVČEV VEČER. Pesnik Vodopivec je obljubil, da se koncerta osebno udeleži. — Obeta se nam pevška naslada. Pridite!

»Čujte, gospod časnikar! Mi hočemo našo tiskarno spopolniti in delovanje še bolj razširiti. Mi Vam nudimo 6000 šterlin in za ta honorar boste morali pike na i staviti.«

»Obžalujem!«

»Tedaj 7000 šterlin!«

»Niti za milijon!«

»Dobro, morda prevzamete strešice na š in na č, ako so Vam te bolj simpatične. Ali pa morda pomišljate ali črtice?«

Pogajala sva se do štirih no polnoči. Hotel sem prevzeti večje in podpičja, toda prokurist mi je hotel plačati za to literarno delo samo 13.500 šterlinov, medtem, ko sem jaz zahteval 14.000. Pogodba se radi tega ni izvršila, vsled česar sem čakal »Čuka na palci«, da tam sodelujem s svojimi novicami.

Spika M.

PRED SODNIJO.

»Poleg sedmih ulomov ste napravili še celo množino manjših tatvin; pri tem pa ste se vedno nadeli drugo ime.«

»Da, gospod sodnik; pri takih malenkostih sem se vedno posluževal psevdonima.«

IZ ŠOLE.

V šoli se je vršila zdravniška preiskava. Po šoli je vprašal oče svojega sinčka: »No, kako je bilo?« — Ta je odgovoril: »Zdravnik me je prijel za roko, potem je pa pogledal na uro, če mu prav gre.«

POZITIVNO — NEGATIVNO.

Učitelj (učencu): No Peter, ali si si kaj zapomnil, kar smo se zadnjič učili: Kaj je pozitivno in negativno? Povej primer!

Učenec (pomišlja): Pozitivno je, da pride danes moj oče pijan domov, ker je sobota. Negativno pa je, ali mu bodo ostal še kakšen ficek od tedenske plače.

KONČNO — PAMETNO.

»Nikoli nisem ljubil druge razen tebe.«

»Neumnost!«

»Ti si luč mojega življenja.«

»To sem že slišala.«

»Ne morem živeti brez tebe.«

»Ti si norec.«

»Ko bi vam le mogel dopovedati, kako vas ljubim.«

»Izmislite si kaj novega.«

»Ali me hočete poročiti?«

»Končno začniate govoriti pametno.«

LOGIKA.

»Papa, ko bo Milče velik, ali se bo poročil?«

»Seveda.«

»Ali bo šel od nas, ko se poroči?«

»Seveda bo šel.«

»Papa, ali si poročen?«

»Seveda sem.«

»Zakaj ne greš proč od nas?«

NI POVEDAL.

Trda korenina iz rodu Strahov ni šel že sedem let k spovedi. Lani je pa vendar šel in razodel g. župniku svoj greh s prošnjo, da ga ne omeni pri pridigi, kot je imel gospod navado.

Naslednjo nedeljo pravi župnik med drugim: »Dragi farani! kakor vidim ste vsi zelo verni, zelo me je pa razžalostilo, ko je prišel k spovedi eden, ki ni bil že sedem let pri spovedi. Ne bom ga imenoval, ampak strah je to!« — »Pa me je le imenoval!« se oglasi momljajoč glas neimenovaneega.

Ribničan Urban.

Dougu cajta me naj blu h van, zetu k' je tuolku snega, de so nam vsi žličinke jen raj-te zimzenle. Morde bi blu leliku se smečmi pršu, ampek najsm tu, zetu k' sm se Vaše sprahc učjev. Naš padar jenu ibriljar znata vašo spraho, jen prou uonadva sta me duste ne učila. Ano nuč sm hedu slabu spau, zetu, k' se me je prou uso nuč po lušku sejnalu. Tuolku ropotije se mi je sejnalu, de so me zutrej vse čeluste bolajle. Jen pr mej kuše, de so ble vse tje muoje martre zestuojn. Glih koker b' se aden nuorca dajlou. V ta prvo vašo vas k' sm pršu, sm tu po lasku kej povajdat, pa sm blu glih na anga fantina neljetu, k' je jenu pestuolo ze pasam jen črn gvanj jen perilu. Pa sm djau. »Mi je Frigador Urban de Frigana četa ke vejno — jen kvesto stato pralutur, mija suta ruoba na placa per tutti cetá pr vender narhl bon mrika«.

Jen vajte, de ta kruota naj prou neč zestopila. Je Buh nas vare, sm djau, koku je tu, de ne zestuopeš, sej sm toku lepu po vaše povajdou, jen stjore mapsee sm se u naše kasce uciv. Pa je djau uon, de ne zestuope, drgače, koker samu po slovajnsku. Jojmenes nate! Vsa muoja künst, učenuost jen martra je bla kar na prve žlak pokopana. Šelej v druge vase sm šlišou, de se je pr vas vse drgače prenerjedlu, jen de buo vaš ta prve menister uzjeu u Riinske parlament nou Besednjak, jen de buo puotlej spjet use po starem, koker je blu ne vse vječne čase.

Jest sm prou hedu fjerbčen, čebuo tu rajs. Jen čebuo rajs de buojo šle vse muške u Rim, kuolker so jih use stranke ne cajtenge napisale, buomo pr nas jemejle zicengo ne žepanstve o vsem starem šinam, jen sm prou gvišen, de se buo sklenilu, de buo naše majstu vsacme po anu rešetju jen ano rajto šjenkalu. Jen tu buo bl pametnu, koker pa ne semaj njeh prodajet. Glih prou sm blu pršu h van u Gorico, k' ste jemajle u pondajlek seminj. Ampek vajte prou neč najsm muogu prodat. Strešnu hedu je ratahu pr vas. Koker sm povajdou kuolku de rajta košta, pa so me djale, de je premajhna. Anne gunevete sm rešetju ponujov, k' je blu toku veliku koker cerkvjene zgun, pa je blu tude premajhnu, k' sm me povajdou kuolku košta. Je Buh se smile, sm djau, koku velike soude muorjo ti vaše ldje jemet, k' čjo samu veliko ruobo. Aden zra-ven mjene tūd neč naj prodau, ampek je jenu tude bl slabo ruobo uod mjene, jen se tisto sleparsko. Prodajou je električne glaže, ranku hruške poduobnu, jen furt neprej je kričou, de stu ur gorijo. Ti nezazane slepar ti! Koku muorjo ti pr vas kej tacga pestet, de an tak plaušer ne semnet slepare. Ana taka glažovna buo gorajla stu ur; sej še tahta naima. Kašen se je le uope-

haru pa küpu, ampek jest najsm tu, zetu k' sm bl künsten. Sej jest duobru vajm, de še ano samo menüto ne muore guoret, zetu k' jo naj ki pri žgat.

Tu je glih toku, koker tekrat, k' sm blu küpu električne zguonce, ze naše krave. An faluot k' je tistu prodajou, je djau, de se ta bajle knof dje ne, kamer se čeb, jen de se samu najn prtisne, pa zguonce zgonijo. Nu — pa jest sm tūd take zguonce küpu ze krave. Usake sm anga ne vrat prvjezoi s špagö, knof sm pa u arzet da. Puotlej sm jeh spüstu ne pašenk, jest sm pa ze nimešu, pa knof ne uso muč jen ne vsö vižo stiskou, pa noben zguonc naj tu neč zgonit. Pa sm precej vajdu, de so me uosleparle. Zetu pa jest najsm tu tude zdej električne glažone küpet. Anč ldje so pa vsegljeh kepavale. Oh, koku so ble neumne; jest sm se ze usacem u pjest smejjau. Pa sm kar zgrabu ze muoje ruobo pa uodšu. Ne buoste me ne sm djau, nasleparle pr vas, pa čeb toku lepu govorite, koker naš šumošter.

Novost! Novost!
Jos. Ribičič: Kokošji rod

Starim in mladim
 v pouk in zabavo.

Nova knjiga

je izšla v **NARODNI KNJI-
GARNI v GORICI**, ki jo je
 vpisal znani mladinski pisatelj
Jos. Ribičič, ki je ob enem
 urednik *Novega roda*. V knjigi
 je nanizana vrsta satir, ki jih
 bo brala mladina in jih tudi
 odrastli človek ne bo dal iz
 rok, dokler ne bo spoznal boje
 in intrige kokošjega življenja.

Cena L. 2.80.
po poštu L. 3.20

Sezite po lepi novi knjigi vsi!

Pravijo, da komenski fantje niti čentesima na pustni torek v žepu ni so imeli, da bi pustni pokopali. Ta reševč se še danes po vasi potika.

Pravijo v Budanjah, da je bil za pusta na dopustu gospod — gospod — Herrn — milijoner Tičko. Podnebjje mu je ugajalo, ker je tudi zrak bil dober.

Pravijo da so v Budanjah letos godeči strajkali, ker niso hotele dekleta plesati.

Pravijo, pa to pravim in pritrdim tudi jaz, ker imam pametna dekleta rad, da gre vsa čast in hvala planimskim dekletom, ker se zato niso poročile ta predpust, ker so preveč pametne in premalo »strapaste«, kar je pa pri Čepleskih ravno nasprotno. Gori so se pa dekleta skozi cel predpust, noč in dan na vsch večjih in manjših plesih možle, ali oh! kakšna prevara — k poroki in sla nobena!

Pravijo, da je gasilno društvo »Nes-
roda« na Janeževembrdo izgubilo besedo v gostilni pri Medvedu, iščjo jo s kolesi po vseh vodah in s čolni po vseh hribih Jelške krajne že tri mekece, pa jo ni in ni gotovo jna je padla v čaj in so jo vsled hude žene naglo požrh.

Pravijo, da g. G. iz Ljajka, kole-
sarka, se prsi da ne bi tako naglo vozila, ker je nevarno da ne zaspri na kolesu, od prevelike hitrosti

Pravijo, da so bili »spustarji« na Vogerskem prisiljeni napraviti neprostovoljno mrzlo kopelj. Ko so namreč hoteli spraviti osla po brvi čez Lijak, jim je isti v vodu padel in so morali skakati za njim, da so ga rešili.

Pravijo, da pravi Doro, da ne bi šel več iskati žene, tudi če se mu noče nikdar več vrniti.

Pravijo, da je »Britula« na pustni večer plesal »fox-trotte«, da se je vse kadilo, in so bili lastniki dvorane v strahu, da se ista ne podre.

Pravijo, da je prišla Alra v javne urade mirnanske ponujati zmizlo amerikalnko meso, ter je dejala, da »dohber kup«.

Pravijo, da so bili nekateri Orle-
čani na pustno nedeljo necerkvečo birmani.

Pravijo, da so se »šmarskim pu-
pam« na pustni torek vsi priamojenci smejali, ker so bile tako imenitno našemljene.

Pravijo, da so v Danah neki »zra-
ljubljeni« devici snubači »pruot« o-
kralili.

Pravijo, da je po vojski v Vel.
Otoku »topečkanje« minulo, neki mož iz Postojnc pa šeb vedno hodil po »klobanc«.

Pravijo, da so se na pustni torek Divuškim bezgavkam zelo dopadli cigani, ker so pustile bezgavce — na »cedilu«.

Pravijo tudi, da je neka bezgavka kpancirala ob 3. zjutraj po klančiču. Čok vse vidi in alihi.

Pravijo, da priredili goška inteligen-
ca na belo nedeljo veliko plesno za-
bavo; dekleta bodo povabljeni iz
Trsta in vse cvetje iz bližnje
okolice.

Pravijo na Bukvenu, da je pust
kljub mnogim plesom in rumpelba-
lom vendar precej mirno potekel. Na Kojci pa je padlo samo par klo-
fut, ter se je razbilo nekaj šip in ena
vinkla. Na pustni dan je menda bilo
samo trikrat več plesalk kakor ples-
alcev. Mlad fant pa je plesal samo
zato, da bi dobil šolsko izpustnico.
Pa smol!

Pravijo v Strmcu pod Mangartom,
da ne potrebujejo nobenega nočnega
čuvaja, ker je neka punca tako do-
bra, da po cele noči na oknu preži.

Pravijo, da se nabrežinski obrtniki
in inšpic-gati bričajo »pod lahtie«, ka-
tere so umazali pri mizi, ko so šteli
inkaso od zadnjega in predzadnjega
plesa.

Pravijo, da imajo v Nabrežini lju-
di, ki se prelevijo kakor kače in da
postanejo kar čez noč »inšpic-gati«
po slovensko: mačka na nogah.

Pravijo, da je Drnovska čitalnica
podobna razdejanju Jeruzalema. Niti
eden časopisov ne ostane na mizi.
Gospodje znesejo vse domov.

Pravijo, da imajo delavci na Dr-
novski postaji »fajn hec« z Mickami
iz Čičarije.

Pravijo v Bistrici, da je Vera nek-
daj »krave pasla«, zdaj pa vse doma-
čeb fante zelo zasmehljivo gleda:
Tempora mutantura nos mutamor in
vos.

Pravijo, da v Slavinji pri Razdr-
tem hodijo Rezijani zehto prati, in
to samo o lepem vremenu.

Pravijo, da imajo v Slavinjah že
več časa svojo pošto in tudi brez-
žični brzozjav brezplačno.

Pravijo, da so v gorskem Vrhu
punce dobile toliko »kofeta«, da ga
mista mogla odpeljati ne pust in ne
pepelnica.

Pravijo, da so se ustanovili v Liv-
ški občini 4 pozvedovalni uradi. Ime-
novani uradi imajo šeb potnike za od-
našanje in donašanje kvant. Kdor
hoče izvedeti, kakšne so bile družine
5. rodov nazaj in 5. rodov naprej, naj
se obrne na omenjene urade, kjer
dobi brezplačno pojasnilo.

Pravijo, da so se bitnjske švilje
jako jezile, ker so »čukas« pod nos
dobile. Tudi so mu grozile, da mu
bodo glavo razbile, ali čuk se tega
ne boji, ker na »krancov« kostanj
izleti.

Pravijo, da imajo na Srpenju živ
gramolon. Kadar ta gramolon govo-
ri, morajo molčati tudi najbolj pa-
metni ljudje.

Pravijo, da je srpenjski občinski
tajnik protestiral proti pogrebanju
»pusta« zato, ker ga niso fantje mrt-
vega priglasili na občini.

Pravijo, da je predsednica srpenj-
škega kvantarskega društva na pouč-
nem potovanju na Kitajskem.

Pravijo, da mislijo ustanoviti na
Srpenju »društvo plesastih in puhlih
glav«, ker se jim zdi bralno društvo
»Stok preotročje«.

Pravijo, da srpenjsko godbeno
društvo »Ponovca« dobro napreduje
kljub vsem zaprekam in nevolj-
nostim. Predsednik mu je Meli god-
bene vaje se vršijo pri Mešiču tistik
je »Boštjan s ponovcö«.

Pravijo, da se je neki gospod ur-
Bovca zelo razjezil v Krodu na ples,
ker mu ni hotel »njegov« konkurent
pustiti plesati z njegovo »sekundar-
zato«; zato mu je obljubil, da bo s
tem šeb čuk pravil.

Pravijo, da so v Staremselu po ka-
baridu fantje nabirali, kakor »ob-
čajna navada, kolače« po hišah, po
nekaterih hišah pa tudi polento, ker
je bila boljša od kolačev. Čuk je vse
to ošpegal z lipe.

Pravijo, da so se Kobaridci zelo
imenitno imeli ta pust, ter nočejo,
šeb drugi dan domov pozabili
priti.

SOLSKE NALOGE

Predmet: »Poset v muzej
Vtis.«

Baštjanček je prinesel
rešeno nalogo:

»Lep dan je bil. Nепrestano
je deževalo. Ker nisem imel
nikakega posla sem se podal v
mestni muzej. Oh, koliko ljud
v mestu. Nestrpnost sem hitel
proti muzeju, da se resim na
bov avtomobilov. Končno do-
spem in ... o' joj kakšen vtr!
Muzej je bil zaprt.«

SLUTNJA

Kmet stopi v lekarno: »Pro-
sim gospod lekarnar, dajte mi
10 metrov obevece«.

Lekarnar: »10 metrov? K
Kmet: »Nič se ni zgodil
a jutri imamo volilni shod«.

V LEKARNE

Govorilo se je o zdrav-
»Nič ni nevarnejšega,« pra-
zdravnik, »kakor neprebanj-
vost vode. Neprebanjlj-
vode prizadene človeku
smrt.«

»Ima čisto prav,« odgo-
nekdo.

»Kar pogledjmo vtoplej-
«.

NA CENO JE MISLIL

Učitelj je poučeval o
darnosti in pri tem pritr-
sv. Martina. Povedal je
cem, da je sv. Martin pa-
svoj plašč čez polovico, to
razdelil. »No, Nacek, kaj
zdi na to in kaj nam to
zujee, je vprašal malega
lina učitelj.

Nacek: »Oh gospod me
kako so bili takrat plase-
ceni!«

Sankača so dobili.

Ivan Magajna, Otalež; Kust
dinand, Rakovec; Pani Mih
vec; Neža Rongo, Col nad
Ivan Dominko, Celje; Ivan
Studene; Robert Kokl, Op
meo Verginello, Sv. Križ, R
dermac, Oslavje; Fran Band
kovec; Robert Mihič, Kovec
dič Tončič, Topolec; Bern
Trat; Ivan Meršnik, Kal
Tomšič, Levpa; Ludvik
Repentabor; Josip Lazar
Gregor Vinko, Maribor, Jo
Sedlo.

Fran Cepirlo, Petelinje,

na Krasu, je zapel:

Dragi Čakec ti
paglavce se dobi,
na zadnjici sedi
a daleč so sami.

Antonija Bličak, Sv.

Krasu:

Dobila sem sanko
tega postopača,
na deblu sedi,
se prav kisló drži.

Pregarc Dorinko, Trst:
 Čeravno sem tvoj Koledar;
 za Božič vdobila v dar,
 sem nanj premalo pač pazila
 in mesec marenca ga izgubila.
 Zato sem trdno se odločila,
 da bom sankarja zdaj dobila.
 Je pač zelo neroden bil,
 in se premalo mi je skrtil.
 Vesela sem, če v dobim kaj v dar,
 zato mi pošlji Koledar.

Fulkan Justina, Opčine:
 Dečka sem našla,
 v grmovju sedi,
 žalostno gleda
 na svoje sanj.

August Keblič, Loznica pri Colju,
 ugostlavljal!

Sankar je res srečo imel,
 da je z glav ob drevo zadel,
 Bog ve, kam bi se bil popeljal,
 ko bi ne bil pri drevesu obležal.

Alojzij Volk, Velika Bukovica:

Kozil se paglavce mali,
 kakor blisk po belem snegu
 sam so zdej v bregu same,
 med drevjem je paglavce v snegu.

Čez znak na hrbitu ti leži,
 in gleda mirno gor v nebo,
 paglavce nič se ne smojl,
 zato ker zdaj boli ga to.

Lu pošlji Čukcu lirci dve,
 la bo moj Koledar, se ve.

Marija Bertolcelj, Skeljenj je našla
 sankarja in zapela:

Sam našla sankarja,
 med drevjem tiči,
 za vro se vjel je,
 se kisu drži.

Ti pošlji nazaj ga,
 z njim lirci dve,
 raje pošlji Koledar,
 paglavce mi ni mar.

Jerami Jakob iz Vrha, jo je tako

podolgo zaokrožil:

Če že kungja res lepa,
 to škoda bi bilo,
 kar hitro vzajem
 zida v roke pero

Moža poiskati,
 je malo skrbil,
 vsak, kdor le hoče,
 ga hitro dobi.

Zdaj o pustnem se času
 nek mož je napil,
 pa v sobi se malo
 bi rad odpočil.

Kakšen pa on je
 tud nekaj povem,
 če prav je le malo
 podoben ljudem.

Star mora biti,
 ker nosi očali,
 ali bi štan bil
 očka rad stori.

Nos ma zakrivljen
 kakor je kljuka,
 pozna se mu tudi,
 da ga rad luka.

Pustimo moža,
 vsak dela kar zna,
 le knjigo mi pošlji,
 ta nekaj velja.

*****

Pozno je malo,
 a vendar bo slo:
 ta človek zamudil
 še soljni dan bo.

PESEM.

Nevesta je spravila svoje stvari
 in k drugmu sosedu se brž napoti.
 Pred hišo je sedla na pesek, na tla
 da tukaj pričaka si ljub'ga moža.

Tam pa že fantič kot sveča stoji,
 sladke besede v srcu govori.

Le mene zdaj vzemi, le jaz sem zaté,
 pri meni imela boš dosti »skafé«

Res mi obljubljaš vse dobre reči,
 pa meni le žganje najbolje diši.

Najina ljubezen vsa zdaj je prešla,
 še enkrat vdovca zdaj snubit bom šla.

Slamnata žena slovo ti zdaj da,
 za posteljo slamo, a spančjak doma.

Pa naj kdo reče, je slabo na svet,
 kdaj so še znali tak dobro noret'.

*****

VARNOSTNI ORGANI.

Jurček je pokazal materi
 ručo vojakov in služkinj, ki

so se sprehajali v ljudskem
 vrtu.

»Mama, ali tudi vojaki ne
 smejo sami iz vojašnice?«

»Zakaj vprašaš?«

»Ker jih vidim, da jih spre-

mljajo služkinje, kakor nas
 otroke.«

Centralist piše.

Pismo iz S. H. S.

Dragi Čuk!

Ti si res zelo prijazen in se
 zanimáš za vsa pereča vpra-
 šanja. Zadnjič si lepo osvetlil
 razliko troedinega bratstva
 kar od vseh strani. Ne boš mi
 zameril, da ti tudi jaz pišem v
 tej zadevi, saj je znano, da je
 dobro čuti oba zvona.

Res je, da nosimo mi hlače,
 a oni tam doli hlačane, a res
 je tudi, da oboje služi samo
 zato, da se obuje na noge. In
 v nogah ni razlike, noge so
 pač noge in še celo zelo dobro
 bi bilo, če bi Kranjci hlačane
 in Srbi hlače nosili. Ljubljanski
 trgovci bi lahko prodajali
 svoje brgeše do Soluna, srbski
 trgovci pa svoje hlačane celo
 pod Triglavom in čez.

To bi bil prvi večji napre-
 dek edinstvenosti, če že pre-
 skočim veliko enotno potezo,
 ki jo imajo vsi skupaj, da se
 kolnejo kot Čiči, napadajo kot
 razbojniki in da so vsi modri
 kot Solomoni. Ta edinstvena
 poteza pa je še globoko pod-
 krepljena po tem, da bi vsi
 radi vlekli podpore in nihče
 ne plačeval davkov. Mišlimo
 tudi, da so vsi sloji zelo navdu-
 šeni za procvit države, zaka-
 vsi se hočejo vdeleževati dela
 za skupni blagor skupne do-
 movine. Vsak je že politik,
 časninar, dopisnik, govornik,
 agitator, če ne kaj hujšega.
 Vsak hoče postati vsaj posla-
 nec, če že ne minister, tako ra-
 di bi delali za blagor skupne
 države. Pravijo, da danes iz-
 med slovenskih dijakov nihče
 več ne pozna Prešerna (razen
 izrava: »Le čevlje sodi naj ko-
 pitar!« katerega je mogoče z
 uspehom izreči na volilnem
 shodu.) pač pa poznajo Pa-
 šiča, Radiča in druge velike
 može.

Tako upamo, da bomo kma-
 lu rešeni avtonomističnega
 strahu: V mladini je naš spas!

Kar se tiče Čevljev in opank,
 bomo na eni strani prišli, kar
 bomo na drugi odrezali in
 stvar bo v hipu v najlepšem
 redu. Glede pisave je najbolje
 da uberemo srednjo pot — ne
 eno niti drugo, ampak klino-
 pis. izza Tutankamena bo
 menda najnespornejši. Zade-
 va skupnega jezika je že dav-
 naj rešena. Slovenščina Marka
 Pohlina ali pa iblanska špraha,
 ki se je skuz vse cajte tku
 fletn ausrajnigala, bo že naj-
 boljša. Par francoskih besed
 in dve turški, pa smo tam.
 Literatura itak nič ni vredna,
 saj jo nihče ne bere, kšeftrifi
 so pa lohki v srbski šprah auf-
 šrajban, cajtnege že tako v
 anonsah prinašajo, da iščejo
 vešfrau in cimerhere in pa
 druge luštne stvari. Bogme,
 da je istina!

PREGOSTA TEMA.

Mati sinu: »Jožek, kako je
 to, da je v omari samo ena
 hruška, a vem dobro, da sem
 položila dve tjakaj.«

Jožek: »Evo mama! Pomisli,
 da je bilo tako tema v omari,
 da druge niti videl nisem.«

PISMO VOJAKOV.

Podpisani slovenski fantje, službu-
 joči pri prvem in drugem gorskem
 pešpolku v Cuneo; pošljamo naj-
 lepše pozdrave, starišem, bratom, se-
 stram ter prijateljem; posebno pa let-
 niku 1904. kličemo naj nas pride kaj
 kmalu odrešiti.

Supis Alojzij, Kazlje; Furlan Josip,
 Rihemberk; Bratina Alojz, Otlica;
 Vončina Florijan, Idrija; Mahnič
 Anton, Dane; Miklavc Anton, Oz-
 lek; Jež Filip, Idrija; Vinko Perhave,
 Sežana.

Pravijo v Dolencijasi, da imajo
 dekleta hude diplomatske boje radi
 izposojene kavc in podarjenih prsta-
 nov. Bati se je vojnege stanja.

IZ ARGENTINJE.

Pozdravljamo stariše, brate, sestre,
 sorodnike, prijatelje in vse slovenske
 deklice. Sporočamo, da smo vsi zdravi.
 Ensko želimo vsem slovenskim
 narodnjakom.

Karl Podgornik, Ivan Batagelj,
 Vincenc Lozar, Avgust Lozar, Alojz
 Lozar, Jožef Šatej, Anton Šatej, Pen-
 če Jožef, Alojz Podgornik usi iz Vr-
 tovina. (Vračamo pozdrave! Ured-
 niltvo.)

MORA SE ČAKATI.

Izvošček se je zvečer ves u-
 trujen peljal z svojim tovor-
 nim vozom domov. Nasproti
 mu pride čevljarski vajenec z
 škornji črez rame in vržinko
 v ustih. Že od daleč kliče iz-
 voščeka naj se ustavi. Ko se
 ustavi vpraša vajenec: »Vi go-
 spod ali ste že prosti?« Izvo-
 šček misleč, da se mu nudi
 prižika, da si še kaj zaslužl,
 odgovori: »Da, jaz sem že
 prost!«

Nato vajenec: Boga zahva-
 lite! Jaz se moram še dve celi
 leti učiti.

PAMETEN FILOZOF.

Neki vodja stranke je dobil
 na zborovanju zaušnico. Drugi
 dan ga vpraša njegov prijat-
 elj:

»Kazujem, da si mu zaušni-
 co vrnil!«

»Vrnil?! Kaj še! Ako bi mu
 jo bil vrnil, tedaj bi me vno-
 vič klofnil in tako bi šlo vso
 noč naprej brez konca in kra-
 ja.«

Listnica uredništva.

Velika Pristava. Snuhač s trdim
 kroglcem, ki ga ni bilo, je zletel v
 koč. — **Blistrica.** Zona ima moža v
 Ameriki, pretep, prepir, ljubčki itd.
 Ne moremo prebaviti, vsaj za zdaj
 ne. — **Zatrebež.** Brali smo par vrstic
 in obupali. Prihodnjič homo skušali
 prebrati do konca, če rokopisa preje
 ne požre koševno žrelo. — **Tomaževir-
 ca.** Vi imate dva vagona žabjih koč.
 To še ni nič. V Gorici imamo pa tri
 vagonc boljnih beder. — **Landol.**
 Nekaj o svinjaku smo brali, a nas ni
 prav nič ganilo. To je sicer hudo, a
 se bojimo, da Čukovi bralci tega ne
 preneso. — **Od nekje.** Vraga, vsaj
 kaj zapišite, če imena nočete. Ali naj
 voham, saj Čuk ni policijski pes.

Da imajo dekleta po štiri lante je pa
 tako: Gvišno je le gvišno; če eden
 spodleti, pa drugi tam sedi. — **Ste-
 fan M. Kraja** ni — pa ime: Pozdra-
 vel — **Sv. Lucija.** Rokopisy ne mo-
 remo prepisovati, zato vržemo pre-
 slabo pisane kar v dno koša, ki je
 Čukova univerza. — **Števerjan.** Tam
 da je deklet, ki fantje v mreže love.
 Kaj samo tam se nahaja tako deklet.
 Takih deklet je še na Kitajskem vse
 polno, zato ni to nič novega, še manj
 posebnega in amčnega. — **Ajdov-
 čina.** Tega ne razumemo, zato je
 šlo v koč! — **Postojna.** Preveč oseb-
 no. — **Komanj.** Ne moremo vporo-
 biti. — **A. V. Niti kraja** ne poveste.
 Kako naj vemo po vaši »iritia«, iz
 katere vasi ste? — **Trebež.** Nič ni.
 Slabih rokopisov Čuk ne bere rad. —
St. Peter. Štiri dekleta, ki niso za
 kmeta, za Čuka tud' ne, naj v koč, mu
 zleté. — **Slap.** »Ljubcnivi Čuk« na
 paleis je prejel dopisnico in jo je
 ljubcnivo izročil koču. — **Mala Prl-
 stavl.** Vašega pisma pismo priobčili,
 ker ga nismo dobili. — **Knezuk.** O
 reklamih dveh deklet je zletelo v dno
 koša. — **Kočna dolina.** Vaše pismo je
 prišlo prezgodaj, preslabo pisano,
 premalo interesantno, zato je šlo ra-
 kom zvijgat. — **Cerkno.** O štemanjih
 puncah je šlo, kamor je šlo, vam pa
 vašega kraja ni treba pisati Cerehina,
 dokler se Čuk ne piše Čueh in Vi
 Macaco. — **Repentabor.** Dekleta, ples
 in drugo — ne priobčimo to kugo —
 sicer se popade Čuka — da zaplete
 in zauka. — **Ajdovčina.** Dolg roko-
 pis s sliko — v koč! — **Plana Član-
 ka** niste razumeli, bil je pisan ravno
 v nasprotno kakor kot vi mislite. Pa
 brez zamere. — **Aveče.** Šlo v koč. —
Volčjutruga. Zletelo na dno koša.
Brez zamere! — **Vojak C. J.** Slabo
 naččkano, slabit se prebrano, vse je
 v koč zletelo, kot je bilo celo. — **Ču-
 kov prude!** Kaj strahiš po svetu?
 Pusti vruka v miru, če mu nimáš nič
 pametnega povedati. — **Jusen.** Nič
 pa nič! moj fantič. — **Janežovo brdo.**
 Nekaj da, nekaj ne. Pláite nam še. —
Oljica in drugo. Vse je šlo, kamor
 spada. — **Trst.** V koč. — **Gorica.**
 Isto kot zgoraj. — **Dolenja vas.** Vi
 pravite: Prihodnjič kaj več! Za božjo
 voljo, raje ne! — **Zuga.** V koč je šla
 nesnada. — **Prem.** Nismo objavili
 vašega imena in tudi vašega »jezi-
 sta na matildo in Klaro ne! — **Go-
 renje.** Pravite, da pravijo, da ima
 Čuk bistro oko; res je, a ima tudi
 koč. — **Postojna.** Naj pravijo iz Po-
 stojne, samo da v Postojni ne pra-
 vijo. — **Razdrto.** Koliko let boste še
 pili eno in isto »kofe?«

Službo hlapca d o b i
 m l a d
 inteligen ten fant pri boljši tvrčki
 v mestu. Ti, ki so večji mizarstva,
 imajo prednost.

Ponudbe sprejema uprava Čuka
 na pal'ci.

IZJAVA.

Podpisani Leopold Komel iz Ajše-
 vice št. 166 izjavljam, da sem se
 utemeljeno žalil Andreja Spacapana,
 krčmarja na Ajševici št. 180 in nje-
 govo družino na časti, obžalujem vse
 žaljenja in se zahvaljujem Andreju
 Spacapanu, da je odstopil od tožbe
 proti meni.

Gorica, dne 12. marca 1921.

Komel Leopold.

Naznanilo.

Podpisani naznanjam, da sem svoje
 trgovino z dvokolesi in mehannično
 delavnico **presell** iz ulica XXIV
 Maggio (Tre Rẽ) v

Via Cipressi št. 6

nizje gost ne „Pr Kavaluu“

Trgovina in mehannična delavnica sta čisto na novo urejeni
 in opremljeni s prvovrstnimi dvokolesi in drugimi mehanničnimi
 predmeti. — Za obilen obisk se priporočam udani

Ignac Plahuta, mehanik
 v Gorici, Via Cipressi 6.

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na de-
želi svojo bogato zalogo in veliko izbero
najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-
koles. Šivalne stroje priznanih tvrk
TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo
in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni
stroj, se ga pouči v delu umetnega ve-
zanja brezplačno, dokler ni zadobil
popolne prakse

Poslužite se pri njemu

in ne boste se kesali, kakor
se njegovi **stari odje-
malci ne pritožu-
jejo**, temveč pričajo o točni
in solidni postrežbi.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

TRGOVSKI VESTNIK:

Splošni trgovski položaj: **NENORMALEN IN TEŽAVEN.**

Položaj industrije za tkanine: **NEGOTOV IN ZMEDEN.**

Cene izgotovljenemu blagu: **SE DNEVNO VIŠAJO** in vsled tega
se množijo težkoče za trgovce. Edini izhod temu položaju je:

Prodajati po nizki ceni.

**Naše cenj. odjemalce opozarjamo s tem, da smo začeli z veliko
prodajo spomladanskega blaga z naravnost drzno nizkimi cenami. Pri-
dite in kupite blago v naših zalogah v VIDMU, Via Savorgnana št. 5.**

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. — Platno.
— Gobasto blago za gospe. — Platneno blago iz lana v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in
servietli »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavesa. — Blago za mobilijo. — Preproge
in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane.
Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTNI UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

VSAKO BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.